

na strunach światła...
Taka harmonia trwa i trwa
– szkoda, że człowiek ją gmatwa...

Czułość

Już tylko wzruszać, a nie ranić
– łagodne bądźcie dobre słowa,
szukajcie choćby po omacku,
po kocich śladach miejsc słonecznych,
gdzie w ciepłym wietrze oddech Boga
i czas przygarnia
– boś znów dzieckiem...

Autsajder

Bawisz się sobą jak kot kłębkami.
Już nitki ścieżek poplątane.
To co najprostsze zagmatwane,
to co beztroskie cierniem rani,
nagle kochani niekochani
– z rąk coś drogiego się wymyka,
ciemnieją kartki pamiętnika,
choć jasno już – dzień nowy...

Musisz coś prędko zrobić, żeby
wrócić do siebie – z boku nie być!

Poplątanie

Cierpienie to nagroda
– gdy je przepłyniesz widzisz inaczej
– z piękniejszego brzegu,
przystajesz nagle, by dotknąć wiatru,
zasmakować chmur, pogłaskać chwilę,
zauważyć bliskich
i psa chłopcącego przyjaźń z miski
i kotkę artystkę,
która tańczy
z jesiennym listkiem...

Poplątało mi się w głowie
po chorobie?

Wieczna lampka

Płoniesz dniem i nocą,
gasisz słońce,
rozpalasz księżyc i stygnącą krew,
unosisz powieki w zachwyt,
nie pozwalasz goić się ranom,,
bo płoniesz dniem i nocą
wieczna lampko
serca...

Jednorazowy

Przepraszam za to, że żyję...
Przepraszam, że jeszcze jestem,
choć moje życie niczyje
– listkiem płynącym na wietrze –
utonie w mętnej kałuży,
lub poszybuje ku górze

– jestem jednorazowy...
Więcej się nie powtórzę...

Uniesienie

Jestem już
w podeszłym wieku
– czas mnie podszedł
tak zniemacka,
aby dobrocią zagłaskać
wszystkie moje ziemskie
fobie
i na skrzydłach
z mgieł utkanych
w niebo podnieść...

Pociąg

Do tej podróży już się gotuję.
Wyjadę kiedy będzie trzeba,
w kierunku błękitnego nieba,
bo taki pociąg w sobie czuję,
że mam ważny bilet
stale przy sobie,
z siedzącym miejscem przy oknie.
Jestem gotowy,
gdy mnie tylko dotkniesz...

Małgorzata Kulisiewicz

Krakowskie juvenilia (poemat)

Wprost z pociągu
niebylejakiego
anioł w lnianej sukience
w słoneczniki,
już nie dziecko,
jeszcze nie kobieta,
nieopierzony,
chabrowooki,
wpadł w otwarte ramiona
ulicy Floriańskiej
na zawsze.
W niektóre wieczory
wschodzi nad miastem
wiecznie młody
uśmiech słonecznika.

* * *

Jaszczury z klubu
wychodzą na lekkim rauszu,
wsiąkają
jak atrament w bibułę,
pomnażają barwy
stugębnej plotki
o końcu komuny.
Żyją z dnia na dzień,

wtulone w krzew magnolii
przy stacji
w starej kamienicy.

* * *

Złocisty aromat,
słodki kolor
karmelowej Karmelickiej,
codziennie tędy na uczelnię
i przez gąszcz bajkowych Plant.
W kolejce po kiełbasę
i toaletowy papier na kartki
czytamy „Wykłady z filozofii dziejów”.
„Ukąszenie heglowskie” nas nie dosięgnie.
Skóra pozostanie gładka,
nasycona mądrością wieków,
niepokonana,
obojętna.

* * *

Spleciony z milionów ludzkich dłoni
korowód,
linia serc biegnie
przez trzy północne kraje.
Staruszka historia pozwala czasem
na cuda.
Przecięty kolczasty
druć graniczny
między blokiem wschodnim
a zachodnim,
zburzony Berliński Mur.
Opatrznościowi ludzie
przeprowadzają
przez rozstępujące się morze.
Do innej epoki.

Przyszło nam żyć
w ciekawych czasach.

Kraków – Łódź Widzew

na każdej stacji znajoma twarz
wspomnienia świeżą bryzą
wślizgują się przez okno
niektórych twarzy już nie ma
zniknęły
ale są
inne wyemigrowały
na tamtą półkulę
dalej już nie można było
krążyć między Krakowem a Łodzią
bo życie to wieczny powrót
nierozpoznawalne twarze dzieci
podróż w nieznane

